

Kora reggel, 5 óra 45 perckor leparkolt iskolánk előtt a fehér színű Mercedes busz. Az úti okmányok ellenőrzése, és a poggyászok elhelyezése után, búcsút intve a sulinak, és az aggódó szülőknek elindultunk Székelyország felé.

A Román határt Csanádpalotánál léptük át,-sokan életükben először-, rövid ellenőrzés után, robogtunk tovább az A1-es autópályán első úti célunk felé. Az egy órás időzónát átlépve, 13^{oo} órakor megérkeztünk Aradra. Az Alföld és az Erdélyi-szigethegység találkozásánál, a Maros mellett, fontos utak kereszteződésében fekszik a 160 ezres lakosságú város.

Helyi idegenvezetőnk Erdélyi István, nyugalmazott elektromérnök volt, aki az aradi Kölcsey Egyesület oszlopos tagjaként megismertetett bennünket a város magyar vonatkozású történelmi eseményeivel, és rövid városnéző séta alatt a magyarság számára kiemelkedő építészeti, művészeti alkotásokkal.

Először a Megbékélés parkba látogattunk, ahol idegenvezetőnk két szoborcsoportot mutatott be nekünk. A monumentális Szabadság szobor, amely kulturális örökségünk részeként méltán került fel a hungarikumok listájára. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy az aradi Szabadság-szobor Zala György alkotása, melyet 1890-ben avattak fel. A szobor talapzatán az 1849. október 6-án, az Aradon kivégzett 13 tábornok bronz domborművét helyezték el.

A szobor központi alakja egy allegorikus "szabadságot" jelképező nőalak, mellette a talapzaton négy szimboliztikus alkotás helyezkedik el:

- Ébredő szabadság
- Harckészség
- Áldozatkészség
- Haldokló harcos

Az aradi Szabadság-szobor a szabadságért való állandó harc jelképe. Nemcsak az 1848-49-es forradalomnak állít emléket, de a szoborcsoport jelképe a magyar ezer éves múltnak, az aradi magyar közösség élni akarásának, de egyben a magyar-román békés egymás mellett élésének is.

Trianon után a történelem vihára elsöpörte a szobrot a Szabadság térről: 1925-ben elszállították a magyar időkre emlékeztető szobrot, amelynek inentől kezdődött el a hányatott sorsa, kálváriája. 1999-ig különféle helyeken tárolták a szoboregyüttest, amelyen komoly sérülések keletkeztek. A restaurálása után 2004-ben állították fel végre a szobrot Szabadság-téri eredeti helyén. Sajnos azóta többször is vandálok áldozata lett az alkotás: 2015-ben festékszóróval a román zászló színeire fújták le a bronz domborműveket, valamint magyarellenes feliratok is kerültek mellé.

A térre azonban szinte a szobor újrafelállításával egy időben egy újabb alkotás került- a Szabadság szoborral átellenben állított fel a helyi városvezetés egy 9 méter magas diadalívet, amely köré Avram Iancu román nemzeti hős és más forradalmárok tekintenek le a téren levőkre.

Ez az alkotás Ioan Bolborea bukaresti szobrász műve. A teret ekkor nevezték el a Megbékélés parkjának, amely a román-magyar megbékélésre utal.

A térről megcsodáltuk a víztornyot. A díszes építmény leginkább egy vár tornyára emlékeztet, de ennek ellenére egy víztoronyról beszélhetünk, mely a régi Tűzoltó téren áll a már lebontott tűzoltóság mellett. A víztornyot feltehetőleg budapesti Ybl-tervezőiroda tervei alapján építették 1896-ban. A kivitelezést egy angol cég végezte, és különlegessége, hogy Budapest után Arad az elsők között volt, ahol vízvezeték rendszert építettek ki. A torony nem csak a város vízellátását biztosította, de a tűzoltóságnak őrtoronyként is funkcionált, ma múzeumként működik.

Rövid városnéző sétánk alatt megismertük a város nevezetességeit, a városházát, a különböző építészeti stílusban épült belvárosi palotákat, és a belvárost uraló minorita templomot.

Idegenvezetőnknek, és Ardnak búcsút intve folytattuk utunkat. A másfél órás utazás után megérkeztünk Dévára.

A Dévát uraló várhegy vulkanikus oromzatán látható a legendával átítatott emblematikus Déva várának romja. A vár, Déva város fölött, a Maros folyó mentén emelkedő hegyoldalon fekszik, egy 250 méter magas sziklán. A már messziről látható szabályos kúp alakú hegyen, stratégiai helyen épült erődítmény.

A vár falai rengeteg emléket őriznek. Már az ókorban is vár állott a helyén, azonban a mostani vár alapjait a 13. században rakatta le IV. Béla. Az épület a későbbiekben kézzől kézre vándorolt, mígnem a Hunyadi család birtokába került. A vár később Szapolyai János birtokába került, aki feleségének adományozta.

A sorozatos tulajdonosi váltakozás alatt azonban az épület állaga csak romlott, és csak 1580 körül kerültek megerősítésre a vár falai. Ezt pedig bővítések követték. A vár hadászati szerepe megmaradt az Erdélyi Fejedelemség idején is. Az 1848-as szabadságharc idején a magyar honvédek kezébe került vár, egy 1849-es ostrom alatt a lőporraktár felrobbanása következtében elpusztul, maga alá temetve a 150 fős magyar honvéd helyőrséget is. A felújítási munkálatok már évek óta szinte folyamatosak, a falak erősítése lassan a végéhez közeledik.

A sétáló utca végén, a park széléről induló tanösvényen, kanyargó szerpentinén jutottunk fel a várba, majd számtalan meredek lépcsőn érkeztünk a külső várhoz. A felújítási munkálatok miatt nem tudtuk teljesen körbejárni az erődítményt, de így is lenyűgöző látványban volt részünk.

A várból leereszkedve már várt ránk az első esti szállásunk tulajdonosa, aki elnavigált bennünket egy vadregényes, erdei táborba a hegy túloldalán.

A szálláshely elfoglalása és a vacsora elfogyasztása után a sportpályán a maradék energiától megszabadulva fejeztük be a napot.